

den Reservation, at hver Gang der paa disse Pladser indtræder Balance, saa henvises Spørgsmaalet om Postens fornyede Besættelse til Lovgivningsmagtens Overvejelse. Og dette er en Bestemmelse, som maa siges at være i god Harmoni med de Krav, som Handelslivets og Omsættningens vekslende Gang medfører. Tidene skifte, og hvad der i Øjeblikket kan være hensigtsmæssigt, det kan om nogle Aar stille sig anderledes, saa at der er Grund til at træffe en anden Disposition; saaledes vil det for disse, de vigtigere Pladseres Vedkommende stadig blive et Spørgsmaal, som Lovgivningsmagten paa ny kommer til at stonne over, hvorvidt der paa hver enkelt er Anledning til at have en en lønnet Konsul eller ej. Og det er saa meget mere ønskeligt at stille Sagen paa denne Maade, fordi de Midler, vi raade over, ere forholdsvis meget begrænsede. Hvis vi kunne besætte alle de paagældende Pladser, vilde det være nemmere, men de Midler, vi have til Raadighed, ere kun smaa, og det gælder derfor om i ethvert enkelt Tilfælde stadig at foretage et skønsomt Udvalg mellem de Pladser, hvormed der kan være Tale. Jeg gentager, at der vil altsaa paa Finansloven — og allerede nu ved Finanslovens 2den Behandling — fremkomme Forslag om de lønede Konsul- og Vicekonsulposter, som foreløbig foreslaas oprettede af de Midler, som for Tiden have til Disposition, og der vil der altsaa blive Lejlighed til at udtale sig nærmere om Enkeltigheder.

Jeg skal derefter gaa over til den anden Del af Lovforslaget; det er den ny § 2. Finansudvalget har nemlig fundet det rigtig at benytte denne Lejlighed til at bringe Spørgsmaalet om en Ændring i Konsulatsgiften under Overvejelse. Der lyder fra Skibsfartens og da navnlig fra Sejlskibenes Side stadig fornyet og stærkt Klage over denne Afgifts Størrelse, og man har derfor fundet det rigtig i alt Fald delvis at søge at raade Bod paa disse Klager. Maatte jeg maaste, uden at blive alt for vidløftig, i denne Anledning optrække Hovedlinierne af den Udvikling, som Konsulatsgiften har gennemgaaet i de senere Aar. Jeg ønsker at gøre dette for saa vidt muligt at belyse det berettigede, der kan være i Klagerne. Konsulatsforordningen af 4de August 1824 fastsatte, at der skulde svares i de Havne, hvor der var ansat dansk Konsul, en Afgift af 12 Sk. pr. Kommerceløst, for saa vidt Skibet der enten lossede eller ladede — 12 Sk. pr. Kommerceløst svarer til 12½ Dre pr. Registerton. Ordningen var altsaa saaledes, at Afgiften optrædedes i hver enkelt

Havn af den derboende Konsul, og Afgiften betoede dels paa Skibets Drægtighed, dels paa, om det lossede eller ladede. Siden den Tid er der gennem en Række forskellige Bestemmelser indført stadig ny Væmpelser i den Gang fastsatte Afgift. Først skete det ved Plakat af 19de Februar 1845, hvorved Afgiften blev staaret midt over i to, saaledes at der kun skulde svares fuld Afgift, naar Skibet baade lossede og ladede, men derimod kun halv Afgift, naar Skibet enten kun lossede eller kun ladede. Dernæst blev der ved Lov af 1ste Februar 1867 vedtaget yderligere Væmpelser. Det fastsattes, at Skibe paa denne Side af Kap Finisterre i samme Havn ikke skulde betale mere end 3 fulde Konsulatsafgifter i Løbet af 1 Aar; altsaa selv om Skibet anløb samme Havn oftere, skulde der kun betales 3 Gange fuld Konsulatsafgift. Tillige indførtes der Væmpelser for de Skibes Vedkommende, som anløb Mellemhavne under Vejs paa Rejsten fra Udgangstidet til Bestemmelsesstedet. Dette var ikke uvæsentlige Væmpelser, men alligevel vedbleve Klagerne over Afgiftens Højde, og navnlig i Tirzerne bleve disse Klager saa stærke, at man besluttede ved Loven af 5te April 1888 at foretage en yderligere og meget væsentlig Reduktion. Man nedsatte da Afgiften fra at være 6¼ Dre, som den havde været siden 1845, til 5 Dre, og, hvad der var vigtigere, man nedsatte den til Halvdelen deraf for alle Sejlskibe i Fart paa denne Side af Kap Finisterre og for Dampskibe paa under 200 Registertons i Fart mellem Vinierne Tekselen—Lindesnæs og Kalmar—Rügenwalde. Endvidere vedtoges der yderligere Væmpelser med Hensyn til Afgiften i Mellemhavne. Denne Lows Virkning blev en ikke ringe Nedgang i Konsulatsindtægterne, og det fastsattes derfor i Loven, at de da ansatte Konsuler til Gengæld for denne Indtægtsnedgang skulde have en Godtgørelse af Statskassen, beregnet i Forhold til deres Gennemsnitsindtægt i de nærmest foregaaende 5 Aar. I Virkeligheden var det en meget betydelig Væmpelse for Skibsfarten, som derved fandt Sted. Thi medens Konsulatsgiften i 1885 havde indbragt 180,000 Kr., i 1886 194,000 Kr., i 1887 196,000 Kr., sank den i 1888, da den ny Ordning var gældende for det sidste Halvaar, til 147,000 Kr. og i 1889, da den ny Ordning var gældende for hele Aaret, gik Indtægten ned til 117,000 Kr.; derefter steg den atter noget, saaledes at den i 1890 udgjorde 130,000 Kr. og i 1891 137,500 Kr. Den Ordning, som blev truffet ved Loven af 5te April 1888, blev forlænget et Gang ved Lov af 15de Januar 1892 for et Aar,